

השבת של

רבי נחמן זצ"ל

מקראים

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

אחרי ~ ~ קדושים

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

בזאת יבא אהרן אל-הקדש

ט"ז

אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים וְקִטְנֵי הָעָר, בּוֹדָאֵי אִי אִפְשָׁר לָהֶם לְהַשִּׁיג הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹת, וְעַקֵּר חַיּוּתָם וְתַקְוָתָם לְזִכּוֹת לְתַכְלִית הַנְּצִיחַ, לְתַכְלִית הָאֲמִתִּי הוּא רַק עַל-יְדֵי אֲמוּנָה. וְאִפְלוּ מִי שֵׁשׁ לוֹ שֶׁכֵּל גָּדוֹל וְהוּא חֲרִיף וְלִמְדוֹן גָּדוֹל בְּתוֹרָה, בְּחֲרִיפוֹת וּבְקִיאוֹת בְּשִׁט וּפּוֹסְקִים, וְאִפְלוּ אִם יֵשׁ לוֹ יָד בְּחֻכְמַת הַקְּבָלָה, בְּסַפְרֵי הַזְּהָר הַקְּדוֹשׁ וְכַתְבֵי הָאֲרָ"י ז"ל, כֵּל זְמַן שֶׁלֹּא יוֹכֵר עֲצֻמוֹ מִזְהַמַּת הַנְּחֹשׁ וְלֹא שֹׁבֵר עֲדִין לְגַמְרֵי תַּאֲוֹת גּוֹפוֹ וְחַמְרוֹ, וְיֵשׁ לוֹ עֲדִין אִיזָה אֲחִיזָה וְשִׁמְץ דְּבַר מִתַּאֲוֹת הַגּוֹף וְהַבְּלִי עוֹלָם הוּא, בּוֹדָאֵי עֲדִין אֵין שֶׁכֵּל שְׁלֵם וְאִסּוּר לוֹ לְכַנֵּס בְּחֻכְמַת הַשְּׁגַת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ כֻּלָּל, כִּי יוֹכֵל לְהַכְשִׁיל מֵאֵד וְלִפְלֹ חֹס וְשִׁלּוּם רַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, וְצִרִיךְ לְהִתְחַזֵּק רַק בְּאֲמוּנָה וּלְהַשְׁלִיךְ שֶׁכֵּל וְגַמְרֵי, וְלִסְמַךְ עַל אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים וְעַל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים אֲשֶׁר כְּפוּ אֶת יָצִרָם וְשִׁבְרוּ אֶת הַחֲמֵר לְגַמְרֵי, כִּי רַק הֵם זְכוּ לְהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת.

אִפְלוּ צְדִיקִים כְּאֵלוּ שְׁטֵהָרוּ וְקִדְשׁוּ עֲצֻמָּן מִזְהַמַּת הַנְּחֹשׁ לְגַמְרֵי וְשִׁבְרוּ כֵּל הַתַּאֲוֹת וּבִטְלוּ אֶת הַגּוֹף וְהַחֲמֵר לְגַמְרֵי, גַּם הֵם הָיָה עַקֵּר הַתְּחַזְּקוֹת שֶׁלָּהֶם רַק עַל-יְדֵי הָאֲמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה, כְּמוֹכֵן בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּכַמְּהָ מְקוּמוֹת, כִּי אִי אִפְשָׁר לְהַשִּׁיג שׁוּם הַשְּׁגָה וְלַדַּעַת שׁוּם יְדִיעָה בְּהַתְּנוּצְצוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ כִּי אִם עַל-יְדֵי הָאֲמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה אֲשֶׁר הִיא הַשְּׁעַר שֶׁדִּרְךָ שֶׁם וְכַנְסִין לְכָל הַקְּדוֹשִׁים לְכָל הַהַשְׁגוֹת וּלְכָל הַיְדִיעוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת, בְּבַחֲיִנַת בּוֹדָאֵי יוֹבֵא אֲהָרִן אֶל הַקְּדֵשׁ. זֹאת הִיא בְּחִינַת מַלְכוּת כִּידוּעַ, בְּחִינַת אֲמוּנָה שְׁהִיא יִסוּד כֵּל הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: "כֵּל מְצוֹתֶיךָ אֲמוּנָה". בְּחִינַת זֹאת הַתּוֹרָה וְהַעֲדוֹת וְהַחֻקִּים וְהַמְּשַׁפְּטִים וְכוּ', זֹאת דִּיקָא כְּנִ"ל. וְזֶה שְׁהֶאֱרִיךְ בְּתַקּוּנִים וּבְאֵר הַיֵּטֵב דְּלִית רִשׁוֹ לְנִבְיָא וְחוּזָה לְאֵעֲלָא לְקַדְשָׁא בַר מִנָּה וְכוּ'.

שׁוּם מַלְחָמָה וְלַעֲמֹד בְּנִסְיוֹן כִּי אִם עַל-יְדֵי הָאֲמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב שֶׁם בְּתַקּוּנֵיהֶם: וְדוֹר כַּד הוּוּ עָאֵל בְּקַרְבָּא לֹא אִיתְרַחֵץ אֲלָא בְּהָ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: "אִם תַּחֲנֶנָּה עַלִּי מַחֲנֶה וְכוּ' אִם תִּקּוּם עַלִּי מַלְחָמָה בּוֹדָאֵי אֲנִי בּוֹטְחִי", הֵינּוּ שְׁעָרָא בְּטַחוּנוֹ וְתַקְוָתוֹ הִיזָה בְּאֲמוּנָה שְׁנִקְרָאת "זֹאת" כְּנִ"ל. דְּהֵינּוּ שְׁהִיזָה יוֹדַע שְׁהוּא חֲזֵק בְּהָאֲמוּנָה בְּהָ יִתְבַּרַךְ, וְעַל-כֵּן הוּא חֲזֵק שְׁבוֹדָאֵי יַעֲמֵד נֶגֶד כֵּל הַמַּחֲנוֹת וְהַמַּלְחָמוֹת שֶׁל הַיֵּצֵר הָרַע וְהַסְּטָרָא אַחֲרָא, כִּי בּוֹדָאֵי יוֹכֵל לְנַצְחָם וְלִשְׁבַּרְם מֵאַחַר שֵׁשׁ לוֹ אֲמוּנָה חֲזֵקָה בְּהָ יִתְבַּרַךְ שְׁנִקְרָא "זֹאת" כְּנִ"ל, בְּחִינַת בּוֹדָאֵי אֲנִי בּוֹטְחִי (תְּהִלָּתָא כּוּ'), בּוֹדָאֵי דִיקָא, הֵינּוּ בְּהָאֲמוּנָה כְּנִ"ל.

אֲנִיבֵיבֵי כְּשֶׁרָאָה אַרְכָּךְ הַגְּלוּת לֹא הִיזָה לוֹ תַקְוָה לְצִאֲתַת מִשָּׁם כִּי אִם עַל-יְדֵי הָאֲמוּנָה שְׁנִקְרָאת "זֹאת", כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: "זֹאת אָשִׁיב אֶל-לִבִּי עַל-כֵּן אוֹחִיל" וְכוּ', כְּמוֹכֵן בְּתַקּוּנֵים שֶׁם. כִּי הֵנְבִיא רָאָה שְׁבִסוּף הַגְּלוּת בְּעַקְבָּא דְּמִשְׁחִיא יִתְגַּבֵּר הַבַּעַל דְּבַר וְהַסְּטָרָא אַחֲרָא בְּיוֹתֵר וְיִהְיֶה קֶשֶׁה לְהֶאֱדָם לְנַצְחוֹ, עַל-כֵּן אֲמַר שְׁאֵין תַּקְוָה לְצִאֲתַת מַהְגְּלוּת כִּי אִם עַל-יְדֵי בְּחִינַת זֹאת שְׁהִיא הָאֲמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה, שְׁמִי שְׁהִיזָה חֲזֵק בְּהָאֲמוּנָה, בּוֹדָאֵי יִזְכֶּה לְנַצְחָא הַמַּלְחָמָה וְיִצֵּא מִן הַגְּלוּת בּוֹדָאֵי. וְעֵין שֶׁם בְּתַקּוּנֵים שְׁהֶאֱרִיךְ בְּעַנְיַן בְּחִינַת שֶׁל זֹאת, שְׁיַעֲקֵב מִסַּר זֹאת לְבָנָיו וְכֵן מִשָּׁה וְכוּ'.

אֲנִיבֵיבֵי, שְׁבַחֲינַת זֹאת הַנְּזַכָּר שֶׁם בְּתַקּוּנֵים הוּא בְּחִינַת הָאֲמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה שְׁהִיא עַקֵּר וְיִסוּד כֵּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְרַק עַל-יְדֵי וְיִכּוֹלִין לְכַנֵּס לְשַׁעֲרֵי הַקְּדוֹשָׁה וְלַנְּצִיחַ כֵּל הַמַּלְחָמוֹת שֵׁשׁ לְהֶאֱדָם בְּעַבּוּדַת ה' יִתְבַּרַךְ. (לְקוּטֵי הַלְכוּת - הַלְכוּת גִּילּוּחַ ג' - אוֹת ח')

סיפור השבוע

* השמטות ל"ו *

עַשׂ הַצְּדִיק רַבִּי גֵרְשׁוֹן מוֹוִילְעֵדְנִיק ז"ל, שְׁהִיזָה מֵאֲנָשִׁי-שְׁלוֹמֵנוּ, וְהִיזָה תַלְמִיד-חֶבֶר לְהַרְבֵּה הַצְּדִיק מוֹוִילְעֵדְנִיק, שְׁהִיזָה פְּרוּשׁ גָּדוֹל מֵאֵד וְלֹא הִיזָה יוֹכֵל לְהַרְיֵחַ רִיחַ אִשָּׁה כֻּלָּל (וְהָרִ"ר גֵּרְשׁוֹן הִיזָה יוֹשֵׁן אִתּוֹ), וְהִיזָה מְגִדֵּל מְקַטְנָתוֹ אֲצִל הַרְבֵּה הַצְּדִיק מִבְּאֲרֵיטְשׁוּב ז"ל (וְיֵשׁ בְּזֶה מַעֲשֵׂה לְסַפֵּר). וְהָרִ"ר גֵּרְשׁוֹן הִיזָה אֲצִלוֹ חֲבִיב מְהֻלָּל, מִמֶּשׁ לֹא הִיזָה יוֹכֵל לְחַיּוֹת כֻּלָּל בְּלַעֲדֵיו, וְאֲמַר עֲלָיו (וְכֵן אֲמָרוּ עֲלָיו שְׂאֵר כֵּל הָעוֹלָם), שְׁהוּא מְלִ"ו צְדִיקִים, וְשְׂאֵלוּ לְר' גֵּרְשׁוֹן: מַה הִיזָה אִם הִיזָה אוֹמֵר לָכֵם שֶׁלֹּא תִסְעוּ לְאוּמָאן? עֲנָה וְאָמַר: "פְּנִיָּם יִפּוֹת' הִיוּ לוֹ בְּעֵינָי אֲנִי שְׁיִין פְּנִיָּם וּוְאֵלֶט עַר בִּי מִיר גְּעַהֲאֵטן.

עַשׂ וְהָרִ"ר גֵּרְשׁוֹן הַנִּ"ל הִיזָה אוֹמֵר (בְּפִימּוֹן שֶׁל 'אֲזוּמַר בְּשַׁבְּחִין'): "רְשִׁימִין וְסִתִּימִין, בְּגוּ כֵּל עֲלִמִין"; חִסִּידוֹת בְּרַסְלָב רְשִׁימִין - מְסַמְנַת וּמִצִּינַת [אִיו גְּעִיצִיכְעֵנְט], וְסִתִּימִין - כְּבוּשָׁה וְנַעֲלָמַת [אִון פֶּאֲרַהוֹיִלְעֵן], 'בְּגוּ כֵּל עֲלִמִין' - מְכַל הָעוֹלָמוֹת [פּוֹן אֲלַע וְעֵלְטָען], 'בְּרַם עֵתִיק יוֹמִין' - רַק אֲצִל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ בְּעַצְמוֹ [נֶאֱרַר בִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ אֲלִיין], 'הֵלָא בְּטִישׁ בְּטִישִׁין' - הִיא מְכָה וּמְכָה לֹא הָרַף [עֵס קְלֶאפֵט אִון קְלֶאפֵט].

עַשׂ וְהָרִ"ר גֵּרְשׁוֹן הִיזָה מְסַפֵּר, כִּי הַרְבֵּה הַצְּדִיק מוֹוִילְעֵדְנִיק הַנִּ"ל, כְּשֶׁהִיזָה אוֹמֵר 'אִשְׁתַּ חִילִי, וְהִיזָה מְגִיעַ ל'שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל הַיִּפְיִי', הִיזָה מְשַׁלֵּיךְ הַכְּסָא לְהַרְבְּנִית עַד לְדִלַת, וְשְׁאֲשָׁתוֹ הִיזָה צוּעֶקֶת תְּמִיָּה: מְדוּעַ אַתָּה מְסַתֵּיר אֶת עֲצֻמְךָ? אֲנִי הָרִי יוֹדַעַת בּוֹדָאֵי [אִיךְ וְיִישׁ דַּאךְ יֵאָ] כִּי הוּא קְדוֹשׁ וּפְרוּשׁ גָּדוֹל, כְּנִזְכָּר לְעִיל.

העלון מוקדש לעילוי נשמת מרדכי בן לוי ת.נ.צ.ב.ה.

ולזהבדיל, לרפואה שלמה והצלח ידירנו אליהו בן לאה נ"י

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב,ס)

קורא יקר

לראות באב"י הנחל

= ממון ופרנסה (חלק ב') =

העלון המושקע שאתה קורא מופץ כל שבת, בכ-1500 כנסת, ועושה פעולות נפלאות, בקירוב וחיזוק אמונת העם היהודי, קרוב ל-30 שנה.

ידוע עד כמה דיבור אחד מהרבי רבנו נחמן זצ"ל

מסוגל לחזק, לשמח ולעזור לכל אדם, בכל זמן ובכל מצב. השאיפה הגדולה שלנו היא להגדיל את כמות העלונים השבועיים, למרות ההוצאות המצטברות, כדי להענות לביקוש הגובר!

לכן, אנו פונים היום לכל אחד ואחד:

תרמו נא לפי יכולתכם

ותזכו מיב לשותפות בהפצה הנדירה הזו, לפרסום וחיזוק אור רבנו זצ"ל, בארץ ובעולם.

ניתן לתרום במכשירי "קהילות", תחת השם

"השבת של רבי נחמן מברסלב"

או בטלפון 054.8429006

זריזין מקדימין למצוות

... פעם בט"ו בשבט אחד מהחברים הכין סעודה מגומת ויקרה, פי שר' אחד היה צריך לפגוש את ר' ישראל, וכשראה ר' ישראל את הסעודה, אמר שחבל שאין לאנשים דעת לעשות המצוות כראוי, וגלה אי שביעות רצון בסעודה זו.

פעם עורר את אחד בגנות תאנת ממון, ואמר לו שפלים רצים אחר הממון ובאמת זה רק ניר.

אמר: "אשרינו שיש לנו ארץ-ישראל. הגויים שונאים אותנו ובכל זאת האו"ם נתן לנו ארץ-ישראל, בלי כסף, בלי נשק וכו'..."

ובאותו זמן גם אמר: "עכשו יותר קל להתקרב לברסלב. אתם לא קבלתם אבנים, אתם לא חשובים". וחזק את אחד שהכולל שלו לא רצה לתמך בו כי הוא למד ספרי רבנו, וספר שהמתנגדים אמרו, שאסור לרחם עליו כי הוא לומד ספרי ברסלב, ולא נתנו לו לא כסף ולא לחם. ור' ישראל הוסיף, שעל-ידי הרדיפות והרעב שסבלו הוא ובני ביתו, זכו לאריכות ימים. גם ספר, שבקש פעם צדקה מאדם מאנ"ש בשול ברסלב ונתן לו סכום גדול, וכשהוא הלך, לא מצא את הכסף בפיס (אולי כמרמז שמון השמים נסו אותו כל הזמן בעניות), והוסיף, שגם ר' ישראל קרדונר סבל הרבה. וגם ספר, שהרב מטעפליק נתן לו סכום נכבד, וכן גאון אחד נתן סכום כסף לר' ישראל קרדונר. (יום חמישי ד' אדר תשנ"ג - ביהר)

ספר ר' ישראל: "השם יתברך נתן לי מתנות טובות, משנולדתי הבנתי שהעולם הזה הוא לא כלום ולא רציתי אותו. הייתי מחפה לגדל וללבוש בגד ארך, לא כמו החדשים של אז שהתחילו ללבוש קצר. רציתי רק העולם הבא. היינו עניים, לא היה מה לאכול, ולחם לבד - לא מספיק. לפני השנה צריכים לאכול כי נשארים הרבה זמן בלי אכל, וקבלתי רק חתיכת לחם, אבל מזה הבנתי שטות העולם הזה. העניות היא מתנה גדולה. עם בטן מלא קשה לעבד השם, ישנים הרבה". (גם השיב פעם לאחד שהתלונן שישן הרבה: "אז לא תאכל הרבה").

שיחות הר"ן

... (רכב) שמעתי בשמו שדבר עם איש אחד שהיה לו בלבולי אמונה. וחזק אותו רבנו זכרונו לברכה ואמר לו:

שפתוב שכל התהוות מעשה בראשית היה רק בשביל מה שצפה השם יתברך שיהיו אנשים שיהיה להם יסורים בענין האמונה הקדושה מחמת הבלבולים והכפירות העולים על מחשבתם רחמנא לצלן, והם יתגברו כנגד אלו המחשבות ויתחזקו באמונה.

... ורק בשביל זה ברא השם יתברך את כל מעשה בראשית. ועל ידי דבורים אלו נתחזק זה האיש מאד תמיד בכל עת שבאו עליו בלבולים הנ"ל.

ואזכה על-ידי אנהותי להוציא ממני הרוח וההבל הסטרא אחרא ולהכניס בקרבי רוח והבל דקדשה. ועל-ידי זה אוכל לעקר ולהפסיק חבל הטמאה שנקשר בי בעונותי הרבים. ותעזרני מהרה, שאזכה להפסיק ולנתק עצמי לגמרי מחבל הטמאה, ואדבק ואקשר עצמי בקשר אמיץ וחזק לחבל הקדשה לעולמי עד ולנצח נצחים. ותפסיק ותגרש ותבטל ממני מגופי ונפשי ורוחי ונשמתי כל מיני טמאות וסטריין אחרנין.

... ותקרבני ותקשרני ברחמיך, לחבל הקדשה באמת, בקשר אמיץ וחזק מעתה ועד עולם. ומעתה תמשיך עלי חיים טובים וארפים דרך החבל שבקדשה. ותחננו מאתך שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב, חיים אמתיים, חיים דקדשה, חיים שיש בהם יראת שמים, חיים שנוצה בהם לתשובה שלמה באמת, ולעבד אותך תמיד ולהתדבק בהם בחי החיים.

... אל חי חלקנו צורינו, החיינו באור פניך, הקימני ואחיה חיים דקדשה, עורני וחנני ודבק לבי במצותיך, וזכני להיות דבוק בך תמיד לעולם ועד. ותשמרני ותצילני ברחמיך, מאנחות דסטרא אחרא שלא יצא ממני הבל ואנחה לתאנת עולם הזה והבלי חס ושלום, רק כל אנהותי וגעגועי ותשוקתי, יהיו רק לשמך ולעבודתך להתקרב אליך באמת. ואזכה להתדבק בך תמיד, ויקים בי מקרא שפתוב, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום. אמן ואמן: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ע"ב)

אנחה דקדשה יקרה מאד, פי על-ידי שמתאנח על שרחוק מהקדשה, על-ידי זה נפסק מחבל הטמאה ונתקשר לחבל דקדשה. וכן כשמתאנח על איזה דבר-תאנה שהוא נכסף אליו הוא להפוך, חס ושלום (לקוטי מוהרתן, סימן ק"ט).

אנחה שמתאנח האדם על עונותיו או על מעוט השגתו היא יותר טובה מכמה סגופים ותעניות (שם). ועין עוד מענין אנחה: "עזות" אותיות ב, ג, שעל-ידי אנחה דקדשה שוברין עזות הגוף, ואין הנשמה יכולה להתקרב להגוף ולהודיע לו מהשגות שהיא משגת וכו', עין שם.

... מרא דעלמא בלא, חוס וחמל עלי, ותן לי עצה טובה אין לחפש ולבקש ולחחר ולמצא איזה דרך ונתיב ושביל, באפן שאזכה לשוב אליך מעתה. וזכני ברחמיך הרבים, להיות רגיל להתאנח לפניך באמת מעמק הלב על גדל התחזקותי ממך, ושתובני להתקרב אליך באמת. ואחיה מתאנח על זה באמת בכל עת, עד שיהיה נשבר כל גופי על-ידי כל אנחה ואנחה.

שבת שלום
וכל הישועות